

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕПЛОН.

РЕДАКЦІЯ
І АДМИСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10, П. пов.
Ковто 2047. Тел. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Над. Редакція працює
з 19-11 год. передпол.
Рухливості не зворотиться.

ПЕРЕДПЛАТА
Місячно в ціну 6.000.000 Мп.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол. Франції,
Голландії, Бельгії 10 фл. фр.,
Італії 10 лір, Німеччині 0.000.000
п. марок, Швейцарії 5 фр.
фр., Чехословаччині 30 к. ко-
рок, Румуни 100 лей, Поль-
щі 50 з., Австрії 90.000
кн. Заінв адресою 500000 шп.

В справі оголошень
звертатися до Адми-
ністрації.
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
200.000 Мп.

Начальний редактор: Д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ.

Видас. ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“.

11 15. лютого 1924 11 Повецьке Товариство „Тур“
в великій залі
Одинокі Великі Вечерниці „Народного Дому“
в холон „Української Захо-
ромки“ укладує
Політичні запитання будуть розлучені
на ділах. (223 1-1)

Всесвітній Конгрес.

Вчорашні телеграми подали звістку, що новий англійський уряд Мекдональда має намір виступити в найближчому часі з пляном скликання нового всесвітнього конгресу держав з метою розв'язання най-більше пекучих проблем сучасної міжнародної політики. Ці проблеми є зв'язані з ревізією Версайського договору. Такий конгрес має бути взятим собі за основу Союзу Народів і продовжувати новими засобами здійснення тих гуманних ідей, які покищо залишились здебільше ідеальними домаганнями. Одним з найважливіших фактів організації такого конгресу мала би бути участь у ньому Німеччини. Росії і річ ясно. Зближення Держав в активніший ролі ніж у дотеперішніх міжнародних конференціях.

Якщо такий конгрес почав би справді свою працю, тоді він став би подією великого міжнародного значення. Проект Мекдональда не є ідивідуальною спробою впливу в Європу кількох крапель ідеалізму, як це пробував Вільсон проголошувати своїм 14 високочетних пунктів, а послідовним продовженням виробничої англійської політики, що стала в опозицію до деяких сумних наслідків Версайського договору. Англія підписавши цей договір як вірний союзник, хутко доглянула, що прикладення його в життя Францією є недоцільне і творить новий стан загального напруження, який смутить весті до нової війни. Зближені Держави не ратифікували цього договору; Англія відступила від діяльної участі у наступному добуванні воєнних догав від Німеччини. Туреччина одержала змогу виволитися з під несправедливого засуду проголошеного над нею новим договором. Вчорашній Союзник розійшлись у поглядах щодо свого ставища супроти переможців. Англія вважала в інтересі загальноєвропейської рівності допомогти Німеччині в економічній відбудові і не відмежовувати Європу бойкотом від Совітської Росії.

Загальний економічний стан в Європі має бути зводуюючим доказом про злибність Версайського договору. Англія гадає, що тепер прийшов на це пригрозний мент. Замість г. зв. міжнародної комісії знав'ю, яка чала обрахувувати фінансову спроможність Німеччини, без ніякого права торкатись політичних справ, та гадку Англії, повинна прийти повна Рада Союзу Народів з найбільшчими правами направити зроблені помилки. Почин даний англійським урядом до такого конгресу був би дещим підказком.

англійські вибори дали перевагу партії, що є проти „величчого відокремлення“ (splendid isolation) Англії. англійський уряд складений з людей, реально думуючих уаажас першим своїм обов'язком приступити до здійснювання своєї гативної програми.

Не можна ставитись до ідей такого всесвітнього конгресу з оптимізмом, без застережень. Він матиме до переможців не менше перепон, як мали їх Союзники, коли хотіли адержати в Європі над подиктованим складенням між договором. А проте в найліпшій добі, держави і народи не ждуть на позне здійснення ідеалів. Вони змагаються в першій мірі з економічною скрутою і непевними суспільними основами, що не дають їм запоруки організаційної праці на дальшу мету. Англія стоїть на становищі, що реформа версайського трактату може утратити державно-суспільний основні народів і розв'язати їх економічні проблеми певніше ніж праця нах обороною цього трактату. Діяльність Франції над зміненням блоку малих держав і її останній пакт з Чехословаччиною не може подобатись Англії, яка з вікової традиції боронить політики „рівно-

ваги сил“ (balance of power). Ця політика каже їй звертатись вадіан проти держав, що прагнє до світової гегемонії. І в дуже прикро, що в році такої держави виступає зворашня союзниця — Франція, але нічого не вадієш!

Покаре має в особі Мекдональда небезпечнішого ворта, як в особі Болдуїна, тому, що представник робітничого уряду може свободніше користуватись гаслами умироутворення світа, ніж бувий прем'єр британської імперії. Мекдональд має змогу виступати не тільки як представник англійського уряду, але як соціаліст, що хоче працювати навіть на своїх нових ставищах над здійсненням якоїсь частинки соціалістичного ідеалу: все світлого миру і братерства. Дуже цікаво: як саме в теперішній моменті Англія зможе використати ці зовсім нові дані свого нового президента міністрів. Вона давно махнула рукою на цифри, які обіцяв їй версайський трактат; вона воля здійснювати їх новими економічними договорами, що можуть покрити її втрати багато легше ніж догав від вярительів завдовжених по вуаа.

Питання тідки в тому: яку форму прибере в цій новій всесвітній ролі участь таких покровителів держав як Німеччина, таких революційних як Росія і таких самостійних як Зближені Держави? Про малі держави вже й не казати. Всесвітній конгрес! Сильки місяці мав би він продовжуватись, щобні всі могли з'ясувати на ньому свої претенсії зв'язані та нав'язані до останнього мирового договору?

регулятор відлугу, відмовився далі служити і погасив огонь тої гегемонійної думки. І ось Іліча більше нема. Партія осиротіла. Осиротілі робітничі класа. Ось що відбуваєш в першу чергу, коли доведешся про смерть того, що був нашим бохлом і учителем.

Як ми підемо вперед нашим шляхом, товариші? Чи не відідемо ми тепер на магіні, коли нема в нас більше Леніна? Ленін існує далі. Ленін безсмертний своєю наукою, своєю працюю, своїм методом, прикладом, які живуть в нас, в нашій партії, яку він створив, в першій робітничій державі, головою якої він був.

Наш жалі так само необмеженим як наша втрата. Та будемо вдячні історії, що дала нам шістьа бути сучасниками Леніна і що дозволила нам працювати з ним рука в руку та бути його учнями.

Наша партія — це ленінізм в діланню. Наша партія — колективний керівник робітників. В кожному з нас — частина Леніна. Ми підемо вперед зі світлом депізму в руках. Ми колективно дувимо віднайдімо свій шлях і колективно волею ступатимемо по ньому.

Завтра, позавтра, за гадіть, за місяць ми все одно будемо говорити: це неможливо, щоб Ленін більше не було. Так, його смерть довго ще буде видаватись нам невідмовірюю, недопустимим, страшним надужиттям долі. Нехай рана, яка відкривається в серці кожного з нас разом зі зминном про великого покиінка, нагадує нам безперечно, що відповідальність наша подолаєся. Станемо гідними нашого вчителя. В нашій жалобі віднадемо лави і серця для нової боротьби.

Товариші! Брати! Леніна нема вже між нами. Працай, Ілічу! Працай вожді!

Орган Мільонів про Леніна.

„Постдіні Новости“ Мілюкова в передовиці в нагоді смерті Леніна зазначують, що створений звадяки доктринерській апертости Леніна апарат влади здобув незалежне від Леніна існування. „Права, можна говорити, що без Леніна він (цей апарат) буде існувати тільки по інерції. Можна закладати що колиб Ленін жив і був здоровий, так партія вказала би більш гнучкості у відношенню до немовлимим фактів життя“. „Посл. Нов.“ є тої думки, що тільки Ленін міг би завдяки своїйому тактичному хистог великому авторитетов дати собі раду з нааріваючими конфліктами. І пригадують, що в першім проєкті Леніна була теза, що на випадок невдачі експерименту з комуністичним переворотом можна відступити хоч би вж до парламентариату. Без Леніна нема тепер серед комуністичних провідників людини, що була би в силі взяти на себе відповідальність за так сміливий тактичний рух, яка до

Ленін.

Троцький про смерть Леніна.

Вістка про смерть Леніна заскочала Троцького 22. січня п. р. о год. 8. вечером в Тифлісі на зав'язаному двірці.

Троцький негайно на двірці написав в нагоді смерті шлу статтю і передав її телеграфічно в Москву. Радки тої статті звучать:

Ленін більше нема. Ленін помер. Таємні закони, що управляют діяльність кровоносних судин, перервали те життя. Медицина виявила себе безсилною доказати того, чого з жадобою вичікували і вимагали від неї мільони людських сердець. Як багато з них без хитання віддало її останню капліну кроку, щобні оживити кровокруження великого Леніна, Іліча, одиногого незрівнаного провідника. Та чудо не сталося там, де безсильною наука.

Леніна більше нема. Ці слова

падуть на нашу свідомість, як величакська скала в моря. Як в це повірити?

Свідомість робітників всього світа відмовиться погодитись з цим фактом, бо вірог могутчий і жорсткий, шлях, що стелився перед пролетаріатом, довгий і важкий а неложне на нього завдання, найважливіше в історії, ще не досягнене.

Ленін необхідний для робітничих мас шлого світа, як ніколи дотепер в історії ні одна людина.

Друга доба його недуги, важча від першої, тягнулася десять місяців. Згідно з вимогами лікарів, органі кровокруження весь той час „гралі“. Страшні це „гра“ — бо гра життям Іліча! Можна було надіятись на поліпшення, навіть на издоровлення, та не виключена була можливість катастрофи. Всі ми вичікували авіччення. А наспіла катастрофа. Нервовий осередок,

Пр. 78,24. В імені Річпосполитої Польської! Суд окружний кативий як Тибуско-Нал пресовий в Львові рішав у високій Прокураторній Державній, що мист часопису „Діло“ число 5 з 123 1-1 з 1924

конфіскації за оправдану і зарядив знищення цього вигляду і ввадан по думці 8 493 закон карного зказа дальшого позбавлення того державного письва. Заразом миде накал відвчальному редакторев тої часописі, щобні змінена повністю беззачинно в майбутні